

Debreceni Ítéltábla

Pkf.II.20.198/2026/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Barbalics Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Barbalics István ügyvéd, cím) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmező által – a elnök által képviselt ... Törvényszék (cím) kérelmezett ellen vagyoni elégtétel iránt indított nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 34.Pk.21.664/2025/9. számú végzése ellen a kérelmező által 10. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy fizessen meg a Magyar Állam javára – az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára – legkésőbb ezen végzés meghozatalának keltétől számított 60 (hatvan) napon belül 89 484 (nyolcvankilencezer-négyszáznolcvannégy) forint fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A tényállás

[1] A kérelmező és jogelődje, 'jogelőd neve' mint a per egyes felperesei, valamint 'alperes neve' alperes között kártérítés megfizetése tárgyában a 2005. június 21. napján érkezett fizetési meghagyások iránti kérelemmel, ellentmondás folytán perré alakult eljárás indult a Karcagi Járásbíróság (korábbi nevén: Karcagi Városi Bíróság) előtt a kérelmezőt érintően P.20.241/2006., a kérelmező jogelődjét érintően P.20.240/2006. számon, amelyeket egyesítettek a P.20.230/2006. számú perhez, és amely a későbbiekben P.20.058/2008., majd másodfokon a kérelmezett előtt Pf.20.828/2008., majd Pf.20.411/2025. számon folytatódott.

[2] A járásbíróság 2008. április 16-án hozott a perben elsőfokú ítéletet.

[3] A per másodfokú eljárása során, 2025. szeptember 30. napján jelentette be a kérelmező, hogy 'jogelőd neve' 2009. november 25. napján elhunyt, örököse a kérelmező. A kérelmezett a 2025. november 21. napján jogerőre emelkedett végzésével megállapította a jogutódlását.

[4] A per másodfokon a kérelmezett előtt jelenleg is folyamatban van.

A kérelem és az ellenirat

[5] A kérelmező az egyesített nemperes eljárásban a módosított kérelmében a polgári peres eljárás elhúzódása miatt a kérelmezettet a saját maga által indított per 2005. június 22. napjától 2025. november 28. napjáig számított 7464 nap időtartama után 2 985 600 forint; a jogelődje által indított per 2005. június 22. napjától 2025. december 7. napjáig számított 7473 nap időtartama után 2 989 200 forint, összesen 5 974 800 forint vagyoni elégtétel megfizetésére kérte kötelezni.

[6] A kérelmezett az elleniratában a kérelem részbeni elutasítását kérte. Kérte a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 15. §-ának (3) bekezdése alapján a per számított időtartamából mind a saját jogon, mind a jogelőd jogán való igényérvényesítéssel kapcsolatban a keresetlevél áttétele miatt a 2005. június 21. és 2005. augusztus 17. közötti 57 nap levonását. Előadta, hogy a fél ugyanazon eljárás elhúzódása miatt vagyoni elégtételt csak egyszer jogosult érvényesíteni, egyszerre saját és a jogelőd jogán nem. A jogelőd jogán igényérvényesítéssel kapcsolatban hivatkozott arra is, hogy a jogelőd 2009. november 25. napján elhunyt, így a jogutód csak ezen időpontig jogosult az igény jogelőd címén való előterjesztésére. 2009. november 25. és 2025. november 21. napja között nem volt peres fél a jogelődje perében a kérelmező, így ebben a részben saját jogon csak a 2025. november 21. és 2025. december 7. napja közötti 17 napos időtartamra terjesztheti elő a kérelmét. Arra is hivatkozott, hogy a jogutódlást a kérelmező csak 2025. szeptember 30. napján jelentette be, ezért a 30 nap türelmi idő elteltét követően felmerült 5760 nap indokolatlanul és szükségtelenül telt el a kérelmező érdekkörében felmerülő okból.

Az elsőfokú végzés

[7] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 15 napon belül 2 989 200 forint vagyoni elégtételt és 74 880 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a kérelmet elutasította. Kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg 89 862 forint eljárási illetéket a NAV illetékbevételi számlájára, valamint megállapította, hogy 89 862 forint meg nem fizetett eljárási illeték az állam terhén marad.

[8] Nem találta indokoltnak levonni a per számított időtartamából a kérelmezett által meghatározott 2005. június 21. és 2005. augusztus 17. közötti 57 nap időszakot.

[9] Felhívta: a kérelmező és jogelődje is ugyanazon a napon adta be a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmeit, tehát maga a kérelmező is mindvégig részt vett az eljárásban. A kérelmező saját jogán attól a naptól kezdve peres fél az alapeljárásban, amikortól jogelődje is, így a kétszeres értékelés tilalmába ütközött volna, ha a kérelmező kérelmeit az elsőfokú bíróság külön bírálja el és azokat mindkét esetben alaposnak találja. A kérelmező, mivel az eljárás kezdő napjától félnek tekinthető az alapeljárásban, saját jogán jogosult az igényérvényesítésre a teljes eljárás időtartamára, ugyanakkor az alapeljárás másik peres felének jogutódjaként az igénye már nem alapos. Ugyanarra az alapeljárásra, amelyben maga is peres fél, egy másik peres fél jogutódjaként vagyoni elégtétel iránt alapos kérelmet nem terjeszthet elő.

[10] Mivel a kérelmezőnek csak a saját jogú igényérvényesítése alapján ítélt meg vagyoni elégtételt, ezért nem foglalkozott a jogelőd fellépésével kapcsolatban előadott kérelmezetti védekezéssel.

[11] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 2005. június 21. napjától 2025. december 7. napjáig eltelt 7474 nappól az érvényesített ennél kevesebb, 7473 napra járó 2 989 200 forint csupán egyszer, a kérelmező saját perbeli részvétele okán jár a kérelmezőnek, a jogutódkénti igénye ugyanebben az összegben ugyanakkor nem volt alapos, ezt meghaladóan elutasította a kérelmet.

[12] A kérelmező pernyertességének arányát 50%-ban határozta meg és a kérelmezettet kötelezte a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. §-ának (1) és (5) bekezdése alapján ebben az arányban a felszámított, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet (Ükr.) 3. §-a (1) bekezdésének a) pontja és (3) bekezdése szerint meghatározott ügyvédi munkadíjból álló költsége megfizetésére. A Pp. 83. §-ának (3)

bekezdése alapján a pervesztességéhez igazodóan kötelezte a kérelmezőt az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. §-a (1) bekezdésének g) pontja alapján meghatározott összegű illeték arányos részének viselésére, míg a további illetékről úgy rendelkezett, hogy a kérelmezett az Itv. 5. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerinti személyes illetékmentességére tekintettel az állam terhén marad.

A fellebbezés és a fellebbezésre tett észrevétel

[13] Az elsőfokú bíróság végzésével szemben a kérelmező fellebbezést terjesztett elő.

[14] A fellebbezésében kérte a végzés megváltoztatását és a kérelmezett kötelezését elsődlegesen a saját jogon 7464 napra (a 2005. június 22. és 2025. november 28. közötti időtartamra) előterjesztett 2 985 600 forint vagyoni elégtétel, 74 640 forint elsőfokú perköltség megfizetésére, egyben az illetékfizetési kötelezettségének a mellőzését; másodlagosan ezen felül a kérelmezett kötelezését a jogelőd jogán, a jogutódlás megállapításáig 7457 napra (a 2005. június 22. és 2025. november 21. közötti időtartamra) előterjesztett 2 982 800 forint vagyoni elégtétel összegének, és 74 640 forint elsőfokú perköltségnek a megfizetésére, egyben az illetékfizetési kötelezettségének a mellőzését; harmadlagosan – tartalmilag a másodlagos fellebbezéssel vagyilagosan – ezen felül a kérelmezett kötelezését a jogelőd jogán, a jogelőd haláláig 1562 napra (a 2005. június 22. és 2009. november 15. közötti időtartamra) előterjesztett 624 800 forint vagyoni elégtétel összegének, és 15 620 forint elsőfokú perköltségnek a megfizetésére. Másodfokú perköltségigénye is volt.

[15] Mindenekelőtt felhívta, hogy az elsőfokú bíróság éppen a kérelemmel ellentétesen rögzítette a határozata indokolásában, hogy milyen időtartamban és összegben terjesztette elő a saját maga, illetve a jogelődje által kezdeményezett perre a vagyoni elégtételt. Mindezen túl sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére mellőzte a jogelőd jogán a marasztalást, hogy két alapper volt folyamatban, amelyet a perek egyesítése folytán tárgyalt és bírált csak el az ügyben eljáró bíróság, de a jogelőd haláláig a peres felek személye eltért, azt nem lehet azonos eljárásnak tekinteni. A Debreceni Törvényszék gyakorlata sem igazolja ezt a megoldást, mert több hivatkozott döntésével (10.Pk.21.516/2025. illetve 8.Pk.21.589/2025., 8.Pk.21.588/2025. számú nemperes eljárások) saját jogon és a jogelőd jogán is megítélt vagyoni elégtételt. Arra hivatkozott: az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) joggyakorlata szerint a jogutódokat a polgári bírósági eljárásnak a jogelőd által indított eljárás kezdő időpontjától az EJEB-eljárás kezdő időpontjáig terjedő időtartamra megilleti a kompenzáció. Amennyiben a kérelmező nemcsak jogutódi, hanem saját jogon is előterjesztett igényt, akár ugyanabban a hazai bírósági eljárásban érintett félként, úgy abban az esetben saját és a jogelődi jogutódlás jogán is megilleti a kártérítés. Az EJEB – hivatkozva a Pócza és társai vs. Magyarország ügyben hozott 13353/21. számú határozatára, Gyöngyvér Antalné Botár vs. Magyarország ügyben hozott 11193/21. számú határozatára és a felszámolás alá került Radius-Hungaricus Rt. ügyeiben meghozott határozatokra – a hazai bírósági eljárásokban megtörtént jogutódlás esetén mindenkor és minden örökösnek elismeri a teljes bírósági eljárási szakaszra a jogelőd jogán a jogosultságát a többi peres félnek megítélt kártérítési összeggel azonos mértékben, a jogutódok számától függetlenül. A hazai jogi szabályozás is összhangban áll ezzel a gyakorlattal. A perrendi szabályok szerint a jogutód a jogelődjének a helyébe lép. Ez azt jelenti, hogy a kérelmező – jogelődje jogán és a halál pillanatában, anyagi jogi jogutódlással, majd perbeli jogutódlással – az alapper felperese. A jogutódot eljárásjogi szempontból úgy kell tekinteni, mintha kezdettől fogva ő járt volna el a perben, amiből az is következik, hogy a jogfolytonosnak minősülő jogutódot megilleti a vagyoni elégtétel iránti követelés. Nincs

szabályozási alapja a vagyoni elégtétel szempontjából a peres eljárás a saját és jogutódi jog alapján történő összevonásának.

[16] A kérelmezett a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú bíróság végzése helyes indokai alapján való helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta: az elsőfokú bíróság a kérelmező részére a vagyoni elégtételre való jogosultságot és annak összegszerűségét is meghatározta és megítélte, így ugyanezen bírósági eljárás vonatkozásában a fél részére ismételt vagyoni elégtétel megítélése során a bíróság ugyanazt a tényt kétszeresen értékelné. Amennyiben azonban ezt az álláspontot az ítéltábla nem osztaná, kérte figyelembe venni, hogy a jogelőd 2009. november 25-én elhunyt, azonban a jogutódlást a kérelmező csak 2025. szeptember 30. napján jelentette be, ezért nem vehető figyelembe másodlagosan a 30 napos türelmi időt követően a bejelentéséig eltelt 5760 nap.

A másodfokú bíróság döntése

[17] Az ítéltáblának mindenekelőtt meg kellett állapítania a fellebbezés tartalmát, mert ez részben nem állt összhangban az elsőfokú eljárásban fenntartott kérelemmel, de egyébként is következetlen volt.

[18] Mindenekelőtt hangsúlyozza az ítéltábla: a jelen nemperes eljárás egyesítése előtt mindkét eljárásban a kérelmező – részben elfogadva a kérelmezettnek az alapügy kezdőnapja tekintetében tett előadását – leszállította a kérelmeit. A 2025. december 1-jén indult Pk.21.664/2025. számú eljárásban az alapper egyesítését megelőzően a saját maga által indított P.20.241/2006. számon folyamatban volt per elhúzódása miatt kért a 2005. június 22. napjától 2025. november 28. napjáig számított 7464 nap időtartam után 2 985 600 forint vagyoni elégtételt; a 2025. december 9-én indult Pk.21.705/2025. számú eljárásban pedig az alapper egyesítését megelőzően a jogelődje által indított P.20.240/2006. számon folyamatban volt per elhúzódása miatt kért a 2005. június 22. napjától 2025. december 7. napjáig számított 7473 nap időtartama után 2 989 200 forint vagyoni elégtételt. Az elsőfokú bíróság ugyan a saját maga általi és a jogelődje általi perindítást éppen fordítva alkalmazta, ugyanakkor ezzel éppen a kérelmezőre kedvezőbb döntést hozott, hiszen az indokolásával ellentétesen a kezdettől saját joga igényérvényesítésére megítélte a jogutód jogán történt igényérvényesítésre kért magasabb összegű vagyoni elégtételt; mivel azonban ezt a túlterjeszkedést nem érte fellebbezés a kérelmezett részéről, azt a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése alapján az ítéltábla sem érinthette. A kérelmező fellebbezése, feltehetően az általa indított két nemperes eljárásban fenntartott módosított kérelem összetévesztése folytán, ekként következetlen volt, azonban abból kiindulva, hogy a fellebbezés azt vitatta, hogy az elsőfokú bíróság a kétszeres értékelés tilalmára hivatkozva nem ítélte meg a jogelődje által indított per elhúzódása miatti vagyoni elégtételt, az elsődlegesnek nevezett fellebbezés nem volt értelmezhető; azt kellett elbírálni, hogy – ugyancsak figyelemmel a Pp. 370. §-ának (1) bekezdésében írt fellebbezési kérelemhez kötöttségre – a kérelemben megjelölt befejező időponthoz képest a jogelőd jogán a korábbi időpontig (a jogutódlás megállapításáig illetve a jogelőd haláláig) az elsőfokú bíróság által megítélt összegen felül további 2 982 800 forint, vagylagosan 624 800 forint vagyoni elégtétel megilleti-e a kérelmezőt.

[19] Ekként a fellebbezés nem érintette a jogelőd jogán a vagyoni elégtétel iránti kérelmet a 2009. november 16. és 2025. december 7. napja közötti időszakra elutasító elsőfokú rendelkezést, míg a fellebbezett részben a fellebbezést az ítéltábla a következők szerint nem találta alaposnak:

[20] A döntés során nem köthették az ítéltáblát a Debreceni Törvényszék a fellebbezésben felhívott döntései, mivel a félazonosság hiánya miatt ahhoz a Pp. 360. §-ának (1) bekezdése folytán a jelen ügyre kiható anyagi jogerőhatás nem kapcsolódhatott, az eltérő eredmény pedig feltételezhetően annak a következménye volt, hogy a felsorolt határozatok egymásra nem voltak tekintettel, azaz nem vették figyelembe, hogy ugyanannak az egyesített

pernek az elhúzódása miatt más-más nemperes eljárásban saját jogon és a jogelőd jogán is történt igényérvényesítés.

[21] Iratellenesen hívta fel a fellebbezés, hogy a nemperes eljárások egyesítése ne történt volna meg, hiszen az elsőfokú bíróság a 2026. március 2-án kelt 34.Pk.21.705/2025/6. számú végzésével elrendelte ennek az eljárásnak a 34.Pk.21.664/2025. nemperes eljáráshoz egyesítését.

[22] Az ítéltábla már számos alkalommal foglalkozott a vagyoni elégtételhez való jogosultsággal és az ahhoz kapcsolódó jogutódlással. Ennek kapcsán következetes és állandó értelmezést alkalmazott, amely során nem került ellentétbe a nem vagyoni sérelmek kompenzálását érintő bírósági gyakorlattal, valamint az észszerű idő sérelmének kompenzálásával kapcsolatos hazai alkotmánybírósági és EJEB gyakorlattal sem.

[23] Az alapjogi jogsérelem miatti bírósági eljárás kezdeményezése nem a sérelmet elszenvedett személyéhez kötött. A Pevtv. 7. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy vagyoni elégtétel jár a félnek, ha a bírósági eljárás észszerű határidőn belül történő befejezéséhez fűződő alapvető joga sérül. A vagyoni elégtételhez való jog alapja, hogy az eljárás figyelembe vehető időtartama meghaladja a törvényben meghatározott észszerű időtartamot és annak érvényesítésére a fél jogosult. A törvényi rendelkezésekből egyértelműen következik, hogy amennyiben valamelyik fél a perbe annak későbbi szakaszában lép be, azonban a per figyelembe vehető időtartama meghaladja annak észszerű időtartamát, úgy vagyoni igény érvényesítésére válik jogosulttá, függetlenül attól, hogy a perbeli részvételét követő időszak önmagában nem haladja meg a törvényi észszerű időtartamot. A jogutód a perből elbocsátott jogelődjének helyébe lép; a jogelőd elbocsátásáig végzett perbeli cselekmények és az addig meghozott bírói határozatok vele szemben is hatályosak [az alapperben még alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (1952. évi Pp.) 62. §-ának (3) bekezdése]. A perrendtartás a jogutódot eljárásjogi szempontból úgy tekinti, mintha kezdetől fogva ő járt volna el a perben, a jogutódlással a perben a teljes körű jogfolytonosságot kívánja biztosítani. Mindebből következően a vagyoni elégtétel iránti követelés – eltérő törvényi rendelkezés vagy a felek eltérő megállapodása hiányában – a jogfolytonosnak minősülő jogutódot illeti meg a Pevtv. alapján számítandó, vagyoni elégtétel alapjául szolgáló teljes időtartamra. Ez a levezetés jelenik meg a Debreceni Ítéltábla BDT2023. 4700 számon közzétett Pkf.II.20.032/2023/2. számú, valamint a Pkf.II.20.289/2023/2. számú határozataiban. Ez alóli kivétel, hogy ha a jogutód nem lép a jogelőd helyébe, mert azt a perből nem bocsátják el, így nem következik be teljes alanycsere, úgy a jogutód csak a perbelépésétől jogosult vagyoni elégtételre (Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.101/2024/2.).

[24] Az elsőfokú bíróság az előzőekben kifejtett jogi álláspontot ugyan osztotta, azonban úgy találta, hogy mivel a kérelmező saját jogán a per teljes számított időtartamára vagyoni elégtételre tart-hat alapot, ebből következően ugyanerre az időszakra jogutódként már nem illeti meg további vagyoni elégtétel, mivel az alapjogi sérelme csak egyszer következhetett be, a saját jogán és ugyanerre az időszakra jogutódként való kompenzálása a kettős értékelés tilalmába ütközne.

[25] Ezzel az értelmezéssel az ítéltábla a következők szerint egyetértett.

[26] A vagyoni elégtétel a bírósági eljárásban *félként részt vett személyt* az alapvető jogának sérelmére tekintettel illeti meg. A felhívott bírósági döntések hangsúlyozzák: a kérelmező nem azért érvényesítheti a perbeli jogelődjének perbeli részvételére eső időtartamára a vagyoni elégtételt, mert a vagyoni elégtétel iránti követelés tekintetében következett be anyagi jogi jogutódlás, hiszen a jogelődöt ilyen követelés – az észszerű idő túllépésének a hiányában – a halála időpontjában nem is bizonyosan illeti meg, hanem azért, mert az eljárásjogi, teljes körű jogutódlás folytán úgy kell tekinteni, mintha az eljárásban

mindvégig maga a kérelmező vett volna részt. Tehát a vagyoni elégtételre nem azért jogosult, mert „megörökölte” a jogelődje vagyoni elégtétel iránti követelését, ez a követelés nem is lehet a hagyaték része, hanem a perbeli részvétele miatt: tehát a vagyoni elégtétel iránti jogosultságát, ha „saját jogán” lép fel, a tényleges, míg ha a „jogelődje jogán” lép fel, a fiktív perbeli részvétele alapozza meg, amennyiben a per figyelembe vehető időtartama az észszerű időtartamot meghaladja. Ez a perbeli részvétel azonban nem lehet kettős: a fél vagy részt vesz egy perben vagy nem. Ha saját jogán, majd ezt követően jogutódként is félnek minősül, a vagyoni elégtétel iránti igénye nem duplázódhat meg, mert ebben az esetben is csak egy alkalommal, egy félként szerepel a perben. A Pevtv. rendszere nem ismeri azt a lehetőséget, hogy a fél részére nem napi 400 forint, hanem ennek többszöröse jár. A szabályozási modell ebben következetes: ezzel azonosan, amennyiben ugyanazon időszakon belül egyes időtartamok a számított időszakból több okból is levonhatók lennének, csak egyszeri levonásra van lehetőség. Helytállóan járt el ezért az elsőfokú bíróság, amikor a kérelmező részére azért nem ítélte meg a jogelődje részvételével kapcsolatos időszakra a vagyoni elégtételt, mert ugyanebben az időszakban a jogosultságát megalapozóan egyébként is félként vett részt a perben. (Ugyanezt az értelmezést osztotta a Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.149/2026/2. számú végzése is.)

[27] Nem változtat ezen a következtetésen az sem, hogy kétségtelenül eredetileg nem ugyanabban a perben lépett fel felperesként a kérelmező és jogelődje, csak az általuk külön-külön indított pereket utóbb egyesítették. Az alapperben még alkalmazandó 1952. évi Pp. 149. §-ának (2) bekezdése szerint a bíróság együttes tárgyalás és eldöntés végett elrendelheti az előtte folyamatban levő olyan perek egyesítését, amelyeknek tárgya egymással összefügg. Ugyan az egyesítés következtében eljárásjogi értelemben továbbra is két ügy van folyamatban, csak a bírósági ügyvitel szabályairól szóló 14/2002. (VIII. 1.) IM rendelet (Büsz.) 39. §-a (2) bekezdésének h) pontja szerint ügyviteli értelemben tekintendő befejezettnek az a per, amelynek más ügghöz való egyesítéséről rendelkeztek; ezt támasztja alá a következetes bírói gyakorlat, amely szerint a pertárgyértéken alapuló hatáskört a perek egyesítése nem befolyásolja, az egyesített perek pertárgyértéke nem adódik össze (Győri Ítéltábla Pkk.I.25.380/2023/2 – közzétéve: BDT2023. 4710). Mivel azonban az egyesítés folytán a bíróság az eljárási cselekményeket együttesen végzi, így az alapjogi sérelem csak egyszeresen következhet be, ezért a vagyoni elégtétel sem ítéltető meg külön az egyes egyesített perekre.

[28] Mivel pedig a kérelmező saját jogán felül ugyanarra az időtartamra a másik peres fél jogutódként is az eljárás elhúzódása miatt vagyoni elégtétel iránti igénnyel nem léphetett fel, ezért érdemben nem kellett foglalkozni a kérelmezett a jogutódlással kapcsolatos hivatkozásaival.

[29] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének fellebbezett részét a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése és a Pp. 389. §-án keresztül alkalmazandó 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[30] A kérelmező fellebbezése nem volt eredményes, azonban a kérelmezett nem terjesztett elő másodfokú költség iránti igényt, ezért a másodfokú költségekről rendelkezni az ítéltáblának nem kellett.

[31] A Pp. 102. §-ának (6) bekezdése értelmében az Itv. 39. §-ának (1) bekezdése és 47. §-ának (1) bekezdése szerint meghatározott fellebbezési illeték megfizetésére a kérelmező köteles a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (2a) bekezdése által meghatározottak szerint.

Debrecen, 2026. április 23.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, előadó, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró, Dr. Árok Krisztián
s.k. bíró